

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJE

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 29. listopada 2014.

[Multimedia]

Crkva - vidljiva i duhovna stvarnost

Draga braćo i sestre, dobar dan!

U prethodnim smo katehezama istaknuli kako Crkva ima duhovnu narav: ona je Kristovo tijelo, izgrađeno u Duhu Svetom. Kada se spomene Crkvu, odmah se pomisli ma naše zajednice, naše župe, naše biskupije, na strukture u kojima se obično okupljamo i, očito, također na pripadnike institucije koji Crkvu vode i njome upravljaju. To je vidljiva stvarnost Crkve. Moramo se, dakle, zapitati: je li riječ o dvije različite stvari ili jednoj Crkvi? I, ako je Crkva uvijek jedna, kako možemo razumjeti odnos između njezine vidljive stvarnosti i one duhovne?

1. Prije svega, kada govorimo o vidljivoj stvarnosti Crkve, ne smijemo pritom misliti samo na papu, biskupe, svećenike, redovnice i sve posvećene osobe. Vidljivu stvarnost Crkve čine mnoga krštena braća i sestre koji u svijetu vjeruju, nadaju se i ljube. Ali toliko puta imamo priliku čuti: "Ali Crkva ne čini to, Crkve ne čini ovo..." – "Ali, reci mi, tko je Crkva?" – "To su svećenici, biskupi, papa..." – Crkva to smo svi mi! Svi mi krštenici smo Crkva, Isusova Crkva. Svi oni koji slijede Gospodina Isusa i koji, u njegovo ime, iskazuju blizinu posljednjima i onima koji trpe, pokušavajući pružiti malo olakšanja, utjehe i mira. Svi oni koji čine ono što nam je Gospodin zapovjedio su Crkva. Shvaćamo, dakle, da se ni vidljiva stvarnost Crkve ne može mjeriti, ne može spoznati u

svoj svojoj punini: kako znati sve dobro koje se čini? Tolika djela ljubavi, tolike vjernosti u obiteljima, toliko uloženog truda u odgajanju djece, za prenošenje vjere, tolika trpljenja u bolesnima koji prikazuju svoje patnje Gospodinu... Ali to se ne može izmjeriti i toliko je veliko! Kako se može upoznati sva čuda koja, po nama, Krist uspijeva izvesti u srcu i životu svake osobe? Vidite: i vidljiva stvarnost Crkve izmiče našoj kontroli, nadilazi naše snage, to je tajanstvena stvarnost, zato jer dolazi od Boga.

2. Da bi se shvatio odnos između vidljive i duhovne stvarnosti u Crkvi nema drugog načina već gledati Krista, čije je Crkva tijelo i od kojeg je potekla, u beskrajnom činu ljubavi. I u Kristu, u snazi otajstva utjelovljenja, prepoznajemo jednu ljudsku narav i jednu božansku, koje su sjedinjene u istoj osobi na čudesan i neraskidiv način. Slično vrijedi i za Crkvu. I kao što u Kristu ljudska narav potpuno pokorava božanskoj i stavlja se u njezinu službu, u službu ostvarenja spasenja, isto vrijedi u Crkvi u odnosu između vidljive i duhovne stvarnosti. I Crkva je, dakle, misterij, u kojem je ono što se ne vidi važnije od onoga što se vidi, a to se može vidjeti samo očima vjere (usp. Dogm. konst. o Crkvi *Lumen gentium*, 8).

3. U slučaju Crkve, međutim, moramo se zapitati: kako se vidljiva stvarnost može staviti u službu duhovne? To ponovno možemo shvatiti promatrajući Krista. Krist je uzor, uzor Crkve, jer Crkva je njegovo tijelo. On je uzor svim kršćanima, svima nama. Kada se gleda Krista ne može se pogriješiti. U Lukinom se Evanđelju govori kako je Isus, vrativši se u Nazaret, gdje je odrastao, ušao u sinagogu i pročitao – rekavši da se odnosi na njega - ulomak iz proroka Izaije gdje se kaže: "Duh Gospodnji na meni je jer me pomaza! On me posla blagovjesnikom biti siromasima, proglasiti sužnjima oslobođenje, vid slijepima, na slobodu pustiti potlačene, proglasiti godinu milosti Gospodnje." (4, 18-19). Eto: kao što se Krist služio svojim čovječtvom – jer bio je također čovjek – da navijesti i ostvari Božji naum otkupljenja i spasenja – jer bio je Bog –, tako mora biti i za Crkvu. Po njezinoj vidljivoj stvarnosti, svemu onom što se vidi, sakramentima i svjedočenju svih nas kršćana, Crkva je pozvana svakoga dana biti blizu svakom čovjeku, počevši od onoga koji je siromašan, koji trpi i koji je marginaliziran, tako da i dalje daje ljudima osjetiti Isusov suosjećajni i milosrdni pogled.

Draga braćo i sestre, često kao Crkva imamo iskustvo naše krhkosti i naše ograničenosti. Svi imamo to iskustvo. Svi smo grešnici. Nitko od nas ne može reći: "Ja nisam grešnik". Ali ako netko od nas osjeća da nije grešnik neka dignu ruku. Svi smo grešnici. A ta krhkost, te ograničenosti, ti naši grijesi, s pravom izazivaju u nama duboko zadovoljstvo, poglavito kada pružamo loš primjer i primjećujemo da postajemo izvor sablazni. Koliko put smo čuli u svojoj četvrti: "Ova osoba ide stalno u Crkvu a sve ogovara...". To nije kršćanski, to je loš primjer: to je grijeh. I tako mi dajemo loš primjer: "Ako je ovaj ili ova kršćanin ja prelazim u ateiste". Naše svjedočenje se sastoji u tome da pomognemo drugima shvatiti što znači biti kršćanin. Molimo da ne budemo uzrok sablazni. Molimo za dar vjere, da možemo shvatiti kako nas je, usprkos našim slabostima i siromaštvima,

Gospodin doista učinio oruđem milosti i vidljivim znakom njegove ljubavi prema čitavom čovječanstvu. Možemo postati uzrokom sablazni. Ali možemo također postati izvorom svjedočanstva, poručujući svojim životom ono što Isus želi od nas.

Papin apel

S obzirom da je došlo do pogoršanja epidemije ebole želim izraziti svoju iskrenu zabrinutost zbog te bolesti koja se širi posebno na afričkom kontinentu, poglavito među najsiromašnijim stanovništvom. Izražavam svoju blizinu, ljubavlju i molitvom, pogođenim osobama, kao i liječnicima, bolničkom osoblju, dragovoljcima, redovničkim ustanovama i udrugama, koji uz herojsku požrtvovnost pomažu toj našoj bolesnoj braći i sestrama. Ponavljam svoj poziv međunarodnoj zajednici da poduzme svaki potreban napor u cilju suzbijanja toga virusa, ublažavajući na konkretan način nevolje i patnje onih koji su izloženi tako teškoj kušnji.

Pozivam vas da molite za njih i za sve one koji su izgubili život.